

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: J. V.,
bytem

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2016, č. j. 2016/8237-421/1,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka ve Zlíně (dále též „úřad práce“ nebo „prvostupňový správní orgán“) ze dne 14. 12. 2015, č. j. ZLA-5512/2015-I.EZ_ŠU-Ž.
2. Prvostupňovým správním rozhodnutím byl žalobce vyřazen ode dne 8. 10. 2015 z evidence uchazečů o zaměstnání pro neplnění podmínek stanovených v individuálním akčním plánu (dále též „IAP“) bez vážného důvodu podle § 30 odst. 2 písm. c) a odst. 3, § 33 odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“).

II. Shrnutí žalobní argumentace

3. Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že požaduje zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, a to pro nedodržení lhůty k vyřízení věci žalobce, což dle názoru žalobce nelze prominout (poznámka soudu: žalobce nekonkretizoval, o jaké nedodržení lhůty se mělo jednat). Žalobce dále ne zcela srozumitelně uvedl, že se meritorně shoduje s výkladem o odvolání, jenž byl uveden v napadeném rozhodnutí.
4. Žalobce dále namítal, že dochází ke zneužívání pravomoci úředních osob. V důsledku tohoto jejich jednání byl žalobce opakovaně vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání dle § 30 odst. 2 písm. c) a odst. 3 zákona o zaměstnanosti, a to v průběhu jednoho roku pro nedostatek finančních prostředků a návštěvy lékaře. Přitom žalovanému je dobře známo, že žalobce nepobírá podporu a ani žádnou z dávek v hmotné nouzi. S tímto posuzováním je však spojeno jednání úředních osob porušujících základní práva žalobce, jenž je v ohrožení života, když nepobírá žádné sociální dávky. Takové jednání je v rozporu s § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti.
5. Podle § 2 odst. 5 písm. a) zákona o hmotné nouzi patří okamžitá pomoc do nákladů spojených s cestováním. Postup úředníků považuje žalobce za diskriminační, neboť má nárok na hrazení všech základních životních potřeb, včetně cestovného spojeného s individuálním akčním plánem, ve smyslu § 33 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Finančním nákladům na aktivity určené úřadem práce se věnoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, č. j. 6 Ads 62/2010-69, který se mj. týkal vytvoření finanční rezervy uchazečem o zaměstnání. Výklad použitý v rozhodnutí však nelze podle žalobce brát všeobecně. U uchazečů o zaměstnání lze předpokládat, že si nemohou vytvořit žádnou finanční rezervu, pokud nepobírají státní podporu ani jinou dávku v hmotné nouzi.
6. Žalovaný se mýlí v názoru, že na vyřazení uchazeče z evidence nemá vliv to, že žalobce nepobírá žádnou dávku sociální podpory. Podle žalobce měla být posouzena věc podle § 33 odst. 2 zákona o zaměstnanosti a podle § 5 písm. c) a § 2 odst. 5 písm. a) o hmotné nouzi s okamžitou pomocí na cestování.
7. Žalovaný opakovaně nerespektoval předložené lékařské potvrzení ze dne 8. 10. 2015.
8. Žalobce soudu na základě výše uvedeného navrhl, aby napadené rozhodnutí žalovaného zrušil. Současně žalobce poukazoval na historii svých správních žalob podaných u zdejšího

soudu, z nichž dovedl nulovou vymahatelnost práva. Poukázal proto na to, že má právo domáhat se náhrady škody po státu nebo u Evropského soudu pro lidská práva či u Soudního dvora EU.

III. Další podání žalobce

9. Podáním ze dne 21. 6. 2016 žalobce vznesl námitku podjatosti vůči předchozí zákonné soudkyni a „*všem přisedícím*“, kterou odůvodnil poukazem na všechna předchozí řízení, v nichž nebyl úspěšný. O námitce podjatosti rozhodl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 26. 10. 2016, č. j. Nao 241/2016-31, v němž vyslovil, že blíže konkretizování soudci krajského soudu nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci žalobce. Z odůvodnění citovaného usnesení dále vyplynulo, že žalobce odůvodnil námitku podjatosti výlučně postupem jmenovaných soudců krajského soudu a jejich rozhodováním ve věcech žalobce. Soudce však nemůže být vyloučen z rozhodování věci pouze proto, že rozhodoval v jiné věci téhož žalobce. Uvedený závěr opakovaně potvrdila judikatura NSS. Jiné konkrétní skutečnosti, které by zavdávaly pochybnost o nepodjatosti soudců v dané věci, žalobce podle NSS neuvedl.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný v podaném vyjádření k žalobě uvedl, že nelze přijmout tvrzení žalobce o tom, že uchazeč o zaměstnání si nemůže vytvořit finanční rezervu, pokud nepobírá dávky hmotné nouze nebo podporu v nezaměstnanosti. V případě přijetí tohoto názoru by se mohl uchazeč o zaměstnání v konečném důsledku zprostit plnění veškerých povinností vyplývajících z jeho vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, neboť by vždy odkazoval na finanční situaci. Ačkoliv nelze zlehčovat tíživou finanční situaci uchazečů o zaměstnání, nelze tímto omlouvat neplnění povinností uchazeče o zaměstnání, k nimž se zavázal při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání.
11. Vzdálenost mezi úřadem práce a společností MARLIN je cca 550 m, tedy 5-10 minut chůze, přičemž dne 8. 10. 2015 se žalobce dostavil jak na úřad práce, tak do společnosti MARLIN. Pokud se může žalobce dostavovat na úřad práce ve stanovených termínech, pak mu nic nebrání, aby případně navštívil místo, které je od úřadu práce vzdálené cca 550 m. Žalobce se totiž dne 8. 10. 2015 dostavil na adresu společnosti MARLIN, která je realizátorem poradenské činnosti, a byla mu zde předložena „Nabídka zařazení do poradenské činnosti“, kterou však žalobce odmítl podepsat. Podpis podmiňoval okamžitým proplacením autobusové jízdenky a vyplacením další hotovosti na cestu zpět. Jízdné by žalobci bylo po absolvování předmětné aktivity proplaceno, avšak žalobce aktivitu v rámci individuálního akčního plánu odmítl absolvovat, čímž porušil povinnost vůči úřadu práce a jeho jednání naplnilo skutkovou podstatu neplnění podmínek stanovených v IAP, protože byl důvodně vyřazen úřadem práce z evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 8. 10. 2015.
12. Podle žalovaného nebylo podstatné, že žalobce byl v minulosti již z evidence uchazečů o zaměstnání vyřazen pro stejnou skutkovou podstatu. Podjatost úředních osob nelze spatřovat v tom, že postupují dle zákona o zaměstnanosti. Ve věci nebylo shledáno, že úřad práce přistupoval k žalobci jakkoliv nestandardně či diskriminačně. Jelikož byl žalobce

veden v evidenci déle než pět měsíců, byl úřad práce povinen vypracovat s žalobcem jako uchazečem o zaměstnání IAP. Následně bylo od žalobce vyžadováno, aby plnil podmínky stanovené v IAP. Jelikož v dané věci byly splněny podmínky předvídané zákonem pro vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání (neplnil podmínky stanovené v IAP), neměl úřad práce jinou možnost, než žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání vyřadit. Jelikož bylo postupováno v souladu s účinnou právní úpravou, žalobce nebyl postupem úřadu práce poškozen.

13. S potvrzením o návštěvě lékaře dne 8. 10. 2015 se žalovaný vypořádal již v napadeném rozhodnutí, nicméně zdravotní stav nebyl tím důvodem, který by žalobci bránil v absolvování aktivity podle IAP. Správní orgány ve věci dodržely lhůtu k vydání rozhodnutí. Vedle toho však je třeba poukázat na soudní judikaturu, která potvrdila, že v případě povinnosti správních orgánů vydat rozhodnutí do 30 dnů od zahájení řízení, jde o lhůtu pořádkovou, jejíž překročení nemá vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci. Jelikož žalobce neplnil podmínky stanovené v IAP, a to bez prokázání vážného důvodu, byl ve věci dán důvod pro jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání s odkazem na § 30 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti.
14. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

V. Posouzení věci krajským soudem

15. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání (žalobce se k výzvě soudu nevyjádřil, žalovaný vyslovil souhlas s rozhodnutím bez jednání), přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná.**
16. Žaloba primárně směřovala proti závěru žalovaného a prvostupňového úřadu práce, podle něhož byl žalobce vyřazen ode dne 8. 10. 2015 z evidence uchazečů o zaměstnání pro neplnění podmínek stanovených v individuálním akčním plánu bez vážného důvodu. Svoji nesoučinnost žalobce omlouval nedostatkem financí, protože nepobírá státní podporu ani žádnou dávku v hmotné nouzi. Má nárok na hrazení všech základních životních potřeb, včetně cestovného, ale úřední osoby svým postupem v této věci porušují své povinnosti a základní práva žalobce. Jelikož žalobce nepobírá podporu ani žádnou dávku, nemůže si vytvářet finanční rezervy. Nebylo respektováno ani předložené lékařské potvrzení o žalobcově návštěvě lékaře dne 8. 10. 2015.
17. Krajský soud nemohl přisvědčit oprávněnosti argumentace žalobce v souvislosti s nyní napadeným rozhodnutím. Ze správního spisu krajský soud učinil následující skutková zjištění a závěry o skutkovém stavu.
18. Žalobce na základě písemné žádosti o zprostředkování zaměstnání ze dne 31. 3. 2015 byl zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání. Byl poučen o právech a povinnostech uchazeče o zaměstnání. Dne 15. 9. 2015 vypracoval úřad práce ke zvýšení možnosti uplatnění žalobce na trhu práce individuální akční plán (IAP), v němž žalobci stanovil

povinnost zúčastňovat se konkrétních aktivit, např. „Pracovněprávní minimum“ dne 8. 10. 2015 v 8:00 hod., na adrese MARLIN s.r.o. v areálu Svitů, ul. Vavrečkova. IAP potvrdil žalobce svým podpisem.

19. Ze záznamu z jednání ze dne 8. 10. 2015 založeného ve správním spise vyplývá, že žalobce se dostavil dne 8. 10. 2015 na adresu společnosti MARLIN s.r.o., která je realizátorem poradenské činnosti. Tam mu byla předložena „nabídka zařazení do poradenské činnosti“, kterou žalobce odmítl podepsat. Podpis totiž podmiňoval okamžitým proplacením autobusové jízdenky a vyplacením další hotovosti na cestu zpět. Bylo mu vysvětleno, že takto se nepostupuje, a že po ukončení poradenské činnosti lze uplatnit nárok na proplacení jízdného. To však žalobce odmítal a dožadoval se okamžitého proplacení jízdného. Odkazoval se na pracovníci úřadu práce paní Z., která mu měla sdělit, že peníze za jízdné dostane ihned při zahájení poradenské činnosti. I přes poučení, že je pro žalobce výhodnější setrvat v poradenské činnosti tak, aby mu bylo následně jízdné proplaceno, žalobce toto odmítal a „Nabídku“ nepodepsal, protože do žádné činnosti bez zaplaceného jízdného nenastoupí. Žalobce odešel situaci řešit na úřad práce.
20. Téhož dne 8. 10. 2015 se žalobce dostavil na úřad práce z důvodu okamžitého neproplacení jízdného v rámci aktivity IAP. Byl poučen o tom, že jízdné mu bude za poradenskou činnost uhrazeno po předložení jízdenek z hromadné dopravy nejpozději do 30 dnů. Žalobce požadoval proplacení jízdného ihned tak, jak mu bylo řečeno paní Z. Jelikož žalobce nepobírá podporu v nezaměstnanosti a ani jinou sociální dávku, musel si na cestu peníze půjčit a nyní se nemá jak vrátit zpět domů.
21. Dne 30. 10. 2015 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání pro neplnění podmínek stanovených v IAP bez vážného důvodu. Žalobci bylo toto oznámení řádně doručeno a byl v něm poučen o právech a povinnostech účastníka správního řízení. Přípisem ze dne 29. 10. 2015 byl žalobce úřadem práce vyzván, aby se dostavil dne 19. 11. 2015 za účelem seznámení se s vyjádřením referentky z oddělení poradenství ohledně jeho neplnění povinností v rámci aktivit IAP, která byla u jednání dne 8. 10. 2015 přítomna. V reakci na tuto výzvu žalobce dne 9. 11. 2015 namítl podjatost úředních osob a předložil lékařské potvrzení ze dne 8. 10. 2015 vystavené MUDr. T. M., z něhož je zřejmé, že žalobce byl dne 8. 10. 2015 u lékaře na kontrole. Žalobce dále podotkl, že na aktivity v rámci IAP musí být uchazeči o zaměstnání předem dány finanční prostředky. Jelikož se tak nestalo, spatřuje v postoji úředních osob zvlášť závažné porušení povinností. Na výzvu úřadu práce se žalobce dostavil k jednání u tohoto úřadu dne 19. 11. 2015, kde však odmítl podepsat protokol o ústním jednání pořizovaný téhož dne. Následně vydaným prvostupňovým rozhodnutím vyřadil úřad práce žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání pro neplnění podmínek stanovených v IAP bez vážného důvodu.
22. Podle § 30 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti uchazeče o zaměstnání vyřadí rozhodnutím krajská pobočka úřadu práce z evidence uchazečů o zaměstnání, jestliže bez vážného důvodu neposkytne součinnost při vypracování individuálního akčního plánu, jeho aktualizaci nebo vyhodnocování anebo neplní podmínky v něm stanovené (§ 33 odst. 2 zákona o zaměstnanosti).

23. Podle § 33 odst. 2 zákona o zaměstnanosti ke zvýšení možnosti uplatnění uchazeče o zaměstnání na trhu práce slouží individuální akční plán. Individuální akční plán je dokument, který vypracovává úřad práce za součinnosti uchazeče o zaměstnání. Obsahem IAP je zejména stanovení postupu a časového harmonogramu plnění jednotlivých opatření ke zvýšení možnosti uplatnění uchazeče o zaměstnání na trhu práce. Při určování obsahu individuálního akčního plánu se vychází z dosažené kvalifikace, zdravotního stavu, možností a schopností uchazeče o zaměstnání. Individuální akční plán vypracuje úřad práce vždy, pokud je uchazeč o zaměstnání veden v evidenci uchazečů o zaměstnání nepřetržitě déle než 5 měsíců. Uchazeč o zaměstnání je povinen poskytnout součinnost úřadu práce při vypracování IAP, jeho aktualizaci a vyhodnocování, a to v termínech stanovených úřadem práce, a plnit podmínky v něm stanovené.
24. Podle § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti se pro účely tohoto zákona rozumí vážnými důvody, jimiž lze neplnění povinností uchazeče o zaměstnání ospravedlnit, následující jednání: 1. osobní péče o dítě do 4 let; 2. osobní péče o fyzickou osobu, která se považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby; 3. docházka dítěte do předškolního zařízení a k povinné školní docházce; 4. výkon zaměstnání druhého manžela; 5. okamžité zrušení pracovního poměru zaměstnancem; 6. zdravotní důvody bránící výkonu zaměstnání nebo plnění povinnosti součinnosti s úřadem práce, 7. jiné vážné osobní důvody, např. etické, mravní či náboženské nebo jiné důvody hodné zvláštního zřetele.
25. Ze správního spisu vyplývá, že důvodem odmítnutí plnění povinností vyplývajících z IAP žalobcem bylo okamžité neproplacení finančních prostředků za jízdné v rámci plnění aktivity – poradenské činnosti. Takový důvod nesplnění povinnosti uchazeče o zaměstnání však nelze zohlednit. Ke zvýšení možnosti uplatnění žalobce na trhu práce vypracoval dne 15. 9. 2015 úřad práce IAP, v němž žalobci stanovil povinnost zúčastnit se aktivity „Pracovněprávní minimum“ dne 8. 10. 2015 v 8:00 hod., na adrese společnosti MARLIN s.r.o. Žalobce tento IAP potvrdil svým podpisem a vzal tak na vědomí z toho pro něj plynoucí povinnosti. Ze záznamu o jednání ze dne 8. 10. 2015 vyplývá, že žalobce se téhož dne dostavil na adresu uvedené společnosti, která je realizátorem poradenské činnosti. Zde mu byla předložena „Nabídka zařazení do poradenské činnosti“, kterou však žalobce odmítl podepsat a současně i plnit další povinnosti vyplývající z vypracovaného IAP. Podpis podmiňoval okamžitým proplacením autobusové jízdenky a vyplacením další hotovosti na cestu zpět. Na to se dostavil na úřad práce, aby neproplacené jízdné ihned řešil. Na úřadu práce byl poučen, že jízdné za poradenskou činnost mu bude uhrazeno po předložení jízdenek z hromadné dopravy nejpozději do 30 dnů. Žalobce požadoval proplacení jízdného ihned, jak mu údajně bylo při předchozím jednání slíbeno, neboť nepobírá podporu v nezaměstnanosti a ani jinou sociální dávku, protože si na cestu musel půjčit peníze.
26. Výše uváděné důvody žalobce, kterými hodlal ospravedlnit neplnění povinností uchazeče o zaměstnání vyplývajících z IAP, nebylo možno zohlednit. Je třeba přisvědčit žalovanému, že zákon o zaměstnanosti takový postup neumožňuje. Žalobce byl řádně poučen o právech a povinnostech uchazeče o zaměstnání, protože si musel být dobře vědom toho, že zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání přijímá i povinnosti uchazeče o zaměstnání. Žalobce byl též poučen o tom, že pokud bude veden v evidenci uchazečů o zaměstnání déle než 5 měsíců, musí pro něj úřad práce vypracovat IAP, žalobce k tomu

bude muset poskytnout potřebnou součinnost a následně bude muset plnit podmínky z tohoto vyplývající. Žádostí o zprostředkování zaměstnání a následným zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání žalobce souhlasil s výše uvedenými podmínkami vedení osoby v evidenci uchazečů o zaměstnání, přičemž ze samotné povahy IAP, který má pomoci zvýšit možnost uplatnění žalobce na trhu práce, je třeba předpokládat, že s tímto bude spojena nutnost dostavovat se např. k jednání s osobou úřadem určenou, dále na úřad práce apod., přičemž s touto aktivitou budou spojeny určité finanční náklady. Nedostatek finančních prostředků – finanční rezervy nemůže představovat ospravedlnitelný důvod uchazeče o zaměstnání pro neplnění povinností stanovených úřadem práce.

27. V tomto směru lze rovněž přisvědčit odkazu žalovaného na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, č. j. 6 Ads 62/2010-69, z něhož vyplývá, že *„je v osobním zájmu každého uchazeče o zaměstnání, aby měl vytvořenou finanční rezervu např. na cestu na stanovené termíny jednání s úřadem práce, a proto nemůže nedostatek finančních prostředků představovat vážný důvod ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti.“*
28. Lze také souhlasit s žalovaným v tom, že pokud se může žalobce dostavovat na úřad práce ve stanovených termínech, jistě mu nic nebrání, aby případně navštívil nedalekou společnost MARLIN s.r.o., která je cca 550 m (tedy 5-10 minut chůze) vzdálená od sídla úřadu práce. Žalobce se dne 8. 10. 2015 dostavil jak na úřad práce, tak do sídla společnosti MARLIN s.r.o. Při těchto návštěvách byl rovněž poučen, že jízdné mu bude po absolvování předmětné aktivity proplaceno. Přesto však aktivitu v rámci IAP odmítl žalobce absolvovat, čímž porušil povinnost stanovenou mu úřadem práce a jeho jednání naplnilo skutkovou podstatu neplnění podmínek stanovených v IAP. Proto byl zcela důvodně vyřazen úřadem práce z evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 8. 10. 2015, kdy odmítl podepsat výše popsanou „Nabídku“.
29. Nelze přijmout tvrzení žalobce, že uchazeč o zaměstnání si nemůže vytvořit finanční rezervu, pokud nepobírá dávky hmotné nouze či podporu v nezaměstnanosti. V případě akceptace takového názoru by se uchazeč o zaměstnání v konečném důsledku mohl zprostit plnění veškerých povinností vyplývajících z jeho vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, protože by vždy odkázal právě na špatnou finanční situaci. Tíživou finanční situaci uchazečů o zaměstnání soud vnímá a nemůže být jakkoliv zlehčována ani špatná finanční situace žalobce, pokud nepobírá dávky ze sociálního systému. Nedobrou finanční situací však nelze omlouvat neplnění povinností uchazeče o zaměstnání, k nimž se taková osoba zavázala při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání, zvláště pokud mají přispět ke zvýšení možnosti uplatnění žalobce na trhu práce.
30. Ve věci není podstatné, že žalobce byl již v minulosti vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání pro stejnou skutkovou podstatu, pokud jeho jednání tuto skutkovou podstatu v předchozím období naplnilo. V nyní posuzované věci žalobce naplnil předmětnou skutkovou podstatu svým jednáním dne 8. 10. 2015, kdy odmítl plnit povinnosti vyplývající z IAP.
31. K pouze obecně uplatněné námitce týkající se údajného zneužívání pravomocí úředních osob, které vyřizovaly věc žalobce ve správním řízení, soud uvádí, že podjatost úředních osob nelze spatřovat v tom, že postupují dle zákona o zaměstnanosti, popř. jiných právních

předpisů. V součinnosti s žalobcem byl vypracován IAP a následně bylo od něj vyžadováno, aby plnil podmínky v tomto plánu stanovené. Podle zákona o zaměstnanosti má úřad práce povinnost vypracovat IAP s uchazečem o zaměstnání vždy, pokud je veden v evidenci déle než 5 měsíců. To byl právě případ žalobce. Z § 33 zákona o zaměstnanosti výslovně nevyplývá žádný nárok žalobce na okamžité proplacení nákladů základních životních potřeb a cestovného, jak mylně dovozoval žalobce. Ve správním spise nemá oporu ani tvrzení žalobce, že mu při kontaktní schůzce na úřadu práce jeho zprostředkovatelka sdělila, že peníze za jízdné dostane proplaceny ihned při zahájení poradenské činnosti.

32. Vzhledem k námitkám žalobce a s ohledem na shora provedený výklad nemůže krajský soud přisvědčit žalobci v tom, že by správní orgány vůči němu postupovaly jakkoliv nestandardně či diskriminačně, popř. že by úřední osoby zneužívaly svých pravomocí. K tomu žalobce neuvádí nic konkrétního a obecná tvrzení nedoložil žádnými důkazy. V posuzovaném případě žalobce coby uchazeč o zaměstnání porušil vůči úřadu práce svoji povinnost vyplývající mu z IAP, protože úřad práce neměl ani jinou možnost, než zahájit s ním předmětné správní řízení ve věci vyřazení z evidence uchazečů. Takový postup ukládá úřadu práce zákon o zaměstnanosti.
33. Nebylo žalobcem prokázáno, že by byl vyřazením z evidence uchazečů o zaměstnání jakkoliv diskriminován, poškozen na svých základních právech, nebo že by tímto postupem správních orgánů, resp. úředních osob došlo ke zneužití jejich pravomoci. Krajský soud má za to, že v dané věci byly splněny podmínky předvídané zákonem o zaměstnanosti pro vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání, a že úřad práce neměl jinou možnost, než žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání vyřadit. To také úřad práce učinil, přičemž postupoval zcela v souladu s účinnou právní úpravou. V této souvislosti krajský soud zdůrazňuje, že žalobce nijak nekonkretizoval a ani neprokázal obecnou námitku podjatosti či spíše zneužívání pravomoci úředními osobami, když žádné takové osoby nespécifikoval a neupřesnil ani jejich sporné úkony.
34. Pokud žalobce namítal svoji špatnou finanční situaci, a to v důsledku nepobírání podpory v nezaměstnanosti či jiných sociálních dávek, pak v tomto ohledu je třeba jej odkázat na řízení o těchto sociálních dávkách, v nichž musí tyto své námitky uplatnit, a nikoliv na řízení o vyřazení uchazeče z evidence o zaměstnání, v němž je projednáváno pouze porušení povinností uchazeče o zaměstnání a nikoliv jeho nárok na sociální dávky. Nepobírá-li tedy žalobce uvedené dávky, nemůže to mít vliv na odlišné posouzení věci. V této souvislosti soud poukazuje i na to, že žalobce nijak blíže nekonkretizoval eventuální vážné důvody [§ 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti], kterými by chtěl ospravedlnit nerespektování povinností vyplývajících z IAP (mimo okamžitého proplacení cestovného a zcela obecného tvrzení o „ohrožení na životě“).
35. Žalobce dále namítal nezohlednění jeho návštěvy lékaře dne 8. 10. 2015 (v den stanovené IAP aktivity – Pracovněprávní minimum u společnosti MARLIN s.r.o.) doložené výměnným listem – poukazem. K tomu krajský soud ze správního spisu zjistil, že návštěva lékaře dne 8. 10. 2015 žalobci neznemožnila v uvedený den plnit podmínky stanovené mu v IAP, protože se v uvedený den 8. 10. 2015 žalobce dostavil i na místo určené úřadem práce, avšak na místě odmítl podepsat „Nabídku zařazení do poradenské činnosti“. Soudu

nejsou zcela zřejmé důvody tvrzení žalobce o tom, že předmětný výměnný list nemůže být v řízení opomenut. Potvrzení o návštěvě lékaře dne 8. 10. 2015 bylo v průběhu správního řízení vzato v úvahu, avšak nemohlo být vyhodnoceno tak, že to byl právě zdravotní stav, který žalobci zabránil v absolvování aktivity v rámci IAP. Návštěva lékaře a zdravotní stav žalobce v žádném případě v uvedený den 8. 10. 2015 nebránili žalobci v absolvování aktivity podle IAP. Žalobce jakékoliv vážné zdravotní problémy netvrdil a návštěva lékaře dne 8. 10. 2015 představovala zcela běžnou kontrolu, kterou bylo možno odložit na jiný den.

36. Žalobce ještě namítal nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí, což podle něj nemůže být prominuto. K uvedenému krajský soud odkazuje na § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu, podle něhož platí, že nelze-li rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen rozhodnutí vydat nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba až 30 dnů, jestliže je potřeba nařídit ústní jednání nebo místní šetření, popř. je-li nutné někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvlášť složitý případ. Žalovaný v posuzované věci tak s ohledem na shora citované ustanovení správního řádu lhůtu k vydání rozhodnutí dodržel. Současně je však třeba k věci připomenout konstantní judikaturu správních soudů, která potvrdila, že u těchto lhůt jde o lhůty pořádkové, jejichž překročení nemá vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci.
37. Soud se ztotožnil s názorem úřadu práce v tom, že neúčast žalobce na aktivitách individuálního akčního plánu nemůže být omluvena tím, že žalobce v uvedené době nepobíral žádné sociální dávky, a že nemá dostatek finančních prostředků. Jelikož žalobce sám podal žádost o zprostředkování zaměstnání u úřadu práce, navíc je to jeho právo a nikoliv povinnost, musí plnit s tím související povinnosti, které mu ze zákona o zaměstnanosti vyplývají a o kterých byl řádně úřadem poučen. Ve smyslu § 33 odst. 2 zákona o zaměstnanosti byl žalobce povinen poskytnout součinnost u úřadu práce při vypracování individuálního akčního plánu a dále byl povinen plnit podmínky stanovené v tomto individuálním akčním plánu, což však nečinil. Pokud následně žalobce neplnění svých povinností omlouval návštěvou u lékaře dne 8. 10. 2015, pak soud k tomu uvádí, že při předchozí návštěvě úřadu práce žalobce nehovořil o žádné plánované návštěvě lékaře na den 8. 10. 2015. Ze zprávy lékaře rovněž nevyplývá jakékoliv akutní ošetření, kterému by se žalobce musel dne 8. 10. 2015 u lékaře podrobit. Pokud by i přesto žalobce návštěvu lékaře dlouhodobě na tento den plánoval, pak jistě předem počítal s vynaložením finančních prostředků na tuto cestu.
38. V posuzované věci žalobce neposkytl součinnost při plnění individuálního akčního plánu, ač to bylo jeho povinností podle § 33 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, a současně byl o této povinnosti úřadem práce poučen. Nedostatek finančních prostředků není vážným důvodem ve smyslu jejich vymezení v ust. § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti.
39. V posuzované věci bylo prokázáno, že žalobce nesplnil svoji povinnost uloženou mu zákonem, resp. neplnil podmínky uchazeče o zaměstnání stanovené v IAP, a to bez prokázání vážného důvodu (nejednalo se o jakýkoliv důvod uvedený v § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti). Proto byl dán důvod pro vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání s odkazem na § 30 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Žalobce tak byl

zcela po právu a v souladu s právními předpisy vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání. V posuzované věci soud nemá pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu, jenž nevzbuzoval důvodné pochybnosti v rozsahu, který je nezbytný pro soulad s § 2 správního řádu. Krajský soud je povinen se při svém rozhodování řídit platnými právními předpisy a odmítá paušální tvrzení žalobce o nulové vymahatelnosti práva. Žalobci však lze přisvědčit v tom, že vznikne-li mu určitá kvalifikovaná škoda, je jistě jeho právem požádat odpovědné orgány o její náhradu.

VI. Závěr a náklady řízení

40. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
41. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. srpna 2018

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.

